

Scénář k audioreportáži (5.ZŠ Příbram)

Zpracovaly : Michaela Bartošová, Valentýna Falcníková, Karolína Hejtná, Amálie Stejskalová

Paní Barbora Stejskalová, rozená Kumešová, se narodila v roce 1948. Ráda vzpomíná na své dětství prožité v Praze, které strávila se svou o rok a půl starší sestrou Danou. Oba její rodiče pocházeli ze židovských rodin. Její otec Pavel přežil nacistickou okupaci díky své nežidovské manželce a maminka Vilma byla transportována do Terezína, kde prožila celou válku.

„Máma říkala: „No jo, tak jsme tam bydleli v tom Terezíně na těsno a měli jsme dost málo jídla, ale šlo to. “

V dětství s rodiči chodila na dlouhé procházky po Praze a v zimě jezdili lyžovat na hory.

„Na tý střední škole kde jsem byla, jsme dokonce jeli se školou do Anglie. Ani jsme nevěřili, že se nám to poštěstilo a bylo to zajímavý, a byli jsme, ten Newcastle to je takový průmyslový město, ty lidi žili velmi podobně jako my, svým způsobem. Jsme bydleli v rodinách a asi pět dní jsme chodili s těmi dětmi do školy a najednou se nám zdálo, že my jsme vzdělanější než oni, sečtější!, že víme mnohem víc ze světové literatury. “

Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy si ke studiu vybrala netradiční kombinaci angličtiny a norštiny, částečně i kvůli otci, který Norsko miloval.

Opakovaně ji škola navrhovala na letní kurzy do Osla. Jednou byla dokonce navrhnutá na roční pobyt na Islandu, kde se mluví jazykem podobným staré norštině, ale komunisté ji nikdy nepustili. Po dokončení studií učila na pražských středních školách a na jazykové škole.

Dobu Pražského jara si velice užívala, vše bylo uvolněné, ale srpen 1968 byl pro všechny šok, nechápali to. Zpočátku se ještě smělo cestovat, ale v říjnu 1969 uzavřeli

hranice. Na škole byli skvělí učitelé, ale postupně byli vyhozeni, protože neprošli prověrkami.

V roce 1988 se jí podařilo odjet na necelé čtyři měsíce do Norska. Po návratu do Čech se zajímala více o politiku a poslouchala zakázaná rádia. Po 17. listopadu v roce 1989 byla na pár demonstracích a tlumočila norským novinářům.

„V úterý jsem slíbila těm novinářům, že pojedu do Bratislavy s nimi, oni měli domluvené interview s Alexandrem Dubčekem. A skutečně jsme s ním mluvili, ale on byl takový samá fráze, ale myslel to hezky.“

Měla i možnost tlumočit prezidentu Václavu Havlovi. S ním to bylo snažší, jeho myšlenky se dobře pamatovaly.

„Byl to krátký rozhovor, asi předtím, než měl přijet norský král a on tehdy mi Havel řekl: „Já teda norský vůbec neumím, ale mám pocit, že říkáte úplně všechno, co jsem řekl.“ Tak to jsem měla velkou radost.“

V roce 1999 dostala nabídku pracovat na české ambasádě v Oslu jako tlumočnice a překladatelka. Zůstala tam šest let, další čtyři roky pak strávila na ambasádě v Dánsku.

K norštině se v dnešní době stále vrací a závěrem nám chtěla sdělit: *„Já si myslím, že člověk by měl se snažit být odpovědný sám k sobě a k svému životu a to se mi zdá, že je strašně důležitý.“*